Ч. 4 Пятниця 8 (20) січня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодинокe число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодинокe число 3 кр.

Вісти політичні.

(Алярмуючі вісти і ситуация політична. — З Ради державної. — Франция а Німеччина.— Справа филипиньска).

Ситуация політична і парляментарна стала дуже критична а найліпшим доказом того алярмуюча вість, яка вчера вечером наспіла до Львова, хоч до нині ще неоправдала ся, а навіть, як кажуть, має бути безосновна. У Відни розійшла ся вчера вечером чутка, що Рада державна має бути безпроволочно розвязана і що в Празі настали якісь розрухи. Не треба й казати, що вість та знайшла віру і викликала велике занепокоєне; єсть то найліпшим доказом, що ніхто вже не вірить в зовсім правильний і мирний розвій справ політичних на дотеперішних основах, а скорше сподіває ся якихсь змін хоч би навіть в дусї реакцийнім, ба, дехто навіть бажає їх, уважаючи абсолютизм за средство санацийне серед теперішних хоробливих часів. Ситуация політична лежить головно в руках Німців, Чехів і Поляків; иньші народности грають поменшу ролю, а коли добре придивити ся, то й Поляки, як би не в спілцї з Чехами не виграли би богато. Отже поправдї все крутить ся около Чехів та Німців і борба межи сими двома народностями єсть головною причиною всего заколоту. Не дасть ся і то заперечити, що й другі народи іменно же славяньскі, мають також свої рахунки, але їх становище єсть того рода, що поправдї сказавши они не богато входять в рахубу. Возьмім для приміру Словінців. З опозициї до Німців, своїх природних противників, они змушені держати ся Чехів і Поляків. Але нехай ті не сповнять їх бажань, то що на случай опозициї лишає ся Словінцям? — Хиба лиш союз з своїм противником Німцем, против Славян — ситуация розуміє ся дуже неприродна і некористна. Зі славяньскої сторони справа стоїть досить слабо і тут головно верховодять, як сказано, Чехи і Поляки; зі сторони німецкої справа представляє ся також не конче сьвітло, а що одні других побороти не можуть, то очевидно заколотови не буде кінця, доки хиба насильно єму єго не зроблять. Чи однакож відносини аж до того вже дійшли, о тім можна сумнївати ся. Одно лиш єсть певною річию, що Німці взяли ся знов до обструкциї, хоч може не всї партиї на ню вповні годять ся.

Клерикальний „Slovenec“ так представляє ситуацию: Становище ґр. Туна в парляментї єсть захитане з долини. Більшість зависить від кількох голосів, а радити собі з такою більшостию — то велика штука. Доси щастило ся Тунови, але не завсїгди. Словінців, що були колись найпевнїйшою підпорою консерват вних Німців, успособлено неприхильно. Нинї стоїмо можна сказати, на роздорожу, і стане ся для нас конечностию відлучити ся від правительства і більшости.

N. fr. Presse доносить, що проводирі всїх німецких клюбів лївиції разом з вірноконституцийною більшою посїлостию і клюбом християньско-социяльним постановили сформулувати жаданя Німців і боронити їх солїдарно супротив правительства і правиції. Жаданя ті дотикають в першім ряді справ язикових.

В палатї послів розпочала ся на першім засїданю дня 17 с. м. давна тактика обструкцийна. Насамперед зараз, коли президент задумав присьвятити згадку помершому членови палати пос. ґр. Фалькенгайнови, від котрого імени пішла звістна назва „lex Falkenhayna“, опозиция вийшла з салї а коли вернула, правиця повитала єї окликом „Погано“ (Pfui !). Ледви що залагоджено вступні справи, як і зараз почала ся обструкция. Пос. Крумбгольц зажадав, щоби петицию з Унгоста против предложень угодових вписати до протоколу і зажадав над сею справою поіменного голосованя. — Пос. Бегайм жадав такого самого голосованя над петициєю з Містельбаха. — Пос. Леміш зажадав уневажненя голосованя, бо із спису послів не прочитано імя пос. Гробельского (Леміш мав очевидно старий спис). Тогди поставив пос. Леміш внесене, щоби перервати засїдане на дві години в цїли виложеня иншого спису і зажадав над сею справою поіменного голосованя. Внесене відкинено 116 голосами против 40. Яко послїдна точка станула на порядку дневнім справа порядку дневного слїдуючого засїданя і знов поіменне голосоване.

Також характеристика духа часу: Ернест Доде доказує в ґазетї Gaulois, що гадка союза Франциї з Німеччиною зискує чим раз більше прихильників, та розповідає, що недавно член француского правительства на запитане одного заграничного мужа державного в справі союза з Німеччиною так відповів: Межи нами а Німеччиною минула вже політика надутости

---

4)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З англійского — Ред'ярда Кіплінґа).

(Дальше).

III.

Мавґлї біг і біг лїсом, а кров кипіла в нїм. Коли настала вечірна сїра мрака, опинив ся він коло печери. Пристанув тихенько, відотхнув глубоко і подивив ся з горба в долину. Єго молодих братів вовків не було дома, а мати вовчиха лежала напотемки в найдальшім кутї. Она нащурила уха і знала зараз, що маленький жабі щось приключило ся.

— Що тобі синоньку? — спитала она.

— Та нічого — нїчогісїнько, лиш дурне балакане Шір Хана! — відповів він. — Піду ще сеї ночи полювати на людскі поля! — Сказавши то, щез, і прокладаючи собі дорогу через гущавину, біг до ріки в долинї. Нараз станув і здивував ся, бо зачув вите молодого стада — чув як бляяв зі страху витровлений Самбгур і як сопіли ті, що за ним гонили, коли олень поставив ся против них. А тепер понесло ся глумливе і злобне вите молодих вовків: Розступіть ся Акели! Лишіть першеньство проводиреви! Ану-ко Акелю, скачи!

У відповіди на то заклацали острі зуби Акелї — відтак понеслось жалїбне вите старого вовка, як коли-б єму скок не удав ся і олень на встид і ганьбу повалив єго рогами на землю.

Мавґлї не чекав довше. Коли пустив ся дальше на засїяні поля, серце єму так било ся, що майже заглушало поза ним вите і крики.

— Правду казав Баґіра — сказав він сумно, коли наконець положив ся на поденю коло якоїсь хати. — Завтра жде нас обох смерть — Акелю і мене!

Він підоймив ся тихенько і заглянув у мале віконце хати. Ґейґа! а там посеред хати цвила червона цьвітка з огнистими искрами і розколеними язиками як у тих людий з гадючого роду! Відтак приступила якась біла постать в широкій, звисаючій одежи і живила цьв тку чорними куснями дерева. Ґейґа! Тож-то виростали маленькі цьвіточки, окружені доокола густими хмарами! А коли понад джунґлями зазоріло і студена сїра мрака стала розступати ся, прийшла якась дитина з горшком, накидала до него червоних цьвіточків а відтак накрила все якоюсь матою.

— Тай тілько? — подумав собі Мавґлї.— Коли якесь брунатне товстеньке людске молоденьке може щось такого робити, то менї нема чого бояти ся. — Він встав, зайшов до хати і взяв горнець. Та заким ще перепуджена дитина могла крикнути, щез Мавґлї в мрацї.

— Они дуже подібні до мене! — подумав собі Мавґлї, утїкаючи. — Я ще їх нїколи так зблизка не видів! — Відтак пристанув і за приміром хлопця став дути в горнець. — Оно згине, як я не дам єму їсти. — І він поклав маленьких галузок та кори на червоні цьвітки. В половинї дороги на горбі порпав Баґіра нетерпеливо землю а ранна роса сьвітила ся єму на вусах як перли.

Акелї скок не удав ся! — сказав він. — Були би єго вже вчера убили, але они хотїли ще й тебе дістати в свої руки. Нашукали ся досить за тобою по цїлім горбі!

— Нехай їм буде на здоровлє! — розсьміяв ся Мавґлї гнївливо. — Я вже зовсїм готов. Ось диви ся! — Він підніс горнець, з котрого курило ся.

Пард поступив ся мимо волї кілька кроків взад.

— Мавґлї, моя жабочко, я видів, я видів, як люди клали тут сухе галузе, а тогди нараз вискакувала звідтам червона цьвітка. Чи і ти можеш то також зробити? Чи ти не боїш ся, мій братчику?

— Та чого би менї бояти ся? Пригадую собі тепер також — коли то не сон — як я колись лежав коло червоної цьвітки, заким я ще став вовком. Ах! А то було так тепленько, так красно!

Мавґлї сидів цїлий день в печері, коло свого горшка з гранею і докладав сугого галузя та тїшив ся, коли з него бухала червона цьвітка. Коли вечером прибіг Табакай і крикнув сердито до него, щоби ішов, бо єго потребують на зборах, став Мавґлї сьміяти ся і сьміяв ся, доки аж Табакай не розлютив ся і не побіг як скажений. Та все ще сьміючись пустив ся і він в дорогу.

Акеля, сивий вовк лежав коло своєї скали на знак, що перестав бути проводирем, а Шір Хан походжав собі гордо зі своїми приклонниками та хвалив ся. Баґіра лежав саме коло Мавґлї'го, межи колїнами котрого стояв горнець. Коли вже всї були зійшли ся, відозвав ся Шір Хан і почав говорити. Він би був

і примхуватости. Всюди, де то може для Франції бути користним, може опа іти з Німеччиною рука в руку, а то буду робити і всему сьвітови говорити. Але з ефективним союзом инша річ. Той вимагає условій, а якіж условія подають нам? — Доде додає, що Росия взяла то на себе поспитати в Берлині в сім ділі, коли довідала ся о тім, щоби ті условія мали розтягати ся на Африку.

Комисия, яку президент Мек Кінлі предкладає для Филипинів, має займати ся розслідом способу житя і звичаїв Филипинців а також розслідом економічних і торговельних відносин, але до справи правліня зовсім мішати ся не буде. Припускають, що та комисия виїде дня 1 лютого до Манілї. Вісти, які наспіли від ґен. Отіса з Манілї, суть зовсім успокоюючі.

Новинки.

Львів дня 19-го січня 1899.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував управителя салїн Едв. Сарнецкого в Дрогобичи старшим управителем салїв в Величці, а старшого контрольора салїнарного уряду в Бохни Стан. Пшибиловича старшим управителем салїн в тім урядї.

— **Торжество Богоявленія** обходжено вчера у Львові зі звичайною великолїпностию. Службу Божу відправляв о. митрат Білецкий в сослуженю всїх крилошан митрополичої капітули і в присутности представителїв державних і автономічних властий. По богослуженю відбуло ся водосьвятиє в Ринку, а відтак обхід, в котрім взяли участь крім духовеньства браства церковні і численні громади народа. В походї поступали Є. Е. п. Намістник гр. Лев Пінїньский, Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Бадені, Віцепрезидент краєвої Ради шкільної п. Бобжиньский, президент міста др. Малаховский, ректор і декани університету та численні представителї властий. Як кождого року взяв участь в торжестві також і відділ войска.

— **Др. Мих. Бобжиньский,** віцепрезидент краєвої Ради шкільної повернув в понедїлок з Відня до Львова.

— **Вісти з Америки.** О. Нестор Дмитрів підносить в американьскій „Свободі“ проект, щоби Русини в Сполучених Державах утворили із складок стипендийний фонд для руских учеників висших шкіл в Америці, бо — як каже: „без сьвітскої, ту на американьскім ґрунті вихованої інтелїґенциї ми нічого не варті“. Початок складок мав зробити ся на наше Різдво. — Редакция „Свободи“ приносить в остатнїм числї (52 з 1898 року) таку звістку: „На днях наша редакция одержала від ради церковної з Ріо-Кляро в Бразилиї дві фотоґрафії: школи і церкви, а від пана Потоцкого его власну фотоґрафію. Церков має вигляд старо-краєвих сїльских деревляних церков і ми з неї дамо відбитку в „Свободї“. Перед школою відфотоґрафований хор, зложений з дївчат і мужчин з о. Н. Роздольским, а одна з дївчат держить в руках нашу „Свободу“.

— **Арештоване обманця.** До львівского адвоката дра Т. Соловія, що займає ся упорядкованем справ маєткових бл. п. Франца Єнджейовича зголосив ся дня 5-го сїчня с. р. Симеон Райх, звістний лихвар з Дуклї, що зичить гроші на високі проценти і предложивши виказ векслїв по бл. п. Єнджейовичу, жадав між иншими виплати двох векслїв по 6.000 зр., з котрих один був платний дня 10 жовтня 1898, а другий дня 11 марта 1899. Особливо домагав ся Райх уперто виплати вексля з речинцем 10 жовтня 1898 і грозив, що коли той вексель не буде виплачений, то він буде мусїв его заскаржити. Але що Райх не мав тодї тих векслїв при собі, то др. Соловій не міг ему заплатити і зажадав від Райха, аби той вексель предложив, бо супротив поголоски, що богато векслїв по бл. п. Єнджейовичу есть з фальшованими підписами, треба буде правдивість підписів на векслях справдити. Два днї пізнїйше явив ся Райх знов в канцеляриї дра Соловія і предложив згаданий вексель на 6000 зр. з речинцем 10 жовтня 1898. Щасте хотїло, що тимчасом др. Соловій переглядаючи папери по бл. п. Єнджейовичу, найшов між ними власноручну картку Райха, в котрій він потверджував, що дня 28-го грудня 1898 дістав від небіжчика новий вексель на 6000 зр. з речинцем 11 марта 1899 для пролонґати позички, а має звернути давнїйший в речинцем 10 жовтня 1898. Завіривши поголосці, що по бл. п. Єнджейовичу не лишило ся нїяких паперів, жадав тепер Райх виплати того неважного вексля з 10-го жовтня 1898, але тут зловив ся. Спершу хотїв випирати ся, відтак почав плакати і признав ся до всього, але тимчасом агент поліцийний, по котрого післав др. Соловій, прийшов і арештував обманця, против котрого веде ся тепер слїдство.

— **Виділ читальнї „Просьвіти“ в Балинцях** повіта коломийского, устроює в середу 1-го н. ст. лютого с. р. аматорске представлене „Ніч Вефлеемску“ ораторию сценїчну в 4 актах, слова Є. Я. Луцика, музика Бужанина. Початок о 7-ій годинї вечером. Упрашає ся Вп. Родимцїв о численну участь. Осібних запросин не висилає ся.

— **Нещастна пригода.** З Перемишлян пишуть: Господар Пилип Кіндрат з Липовець віз оногди дрова з глиняньского лїса до дому. В дорозї сполошились ему конї і пірвали з собою віз. Кіндрат хотїв конї задержати, але віз так сильно притиснув его до дерева, що він на другий день помер.

— **Засипаний лявиною.** Перед кільканачцятьма днями в часї ловів в нороницьких лїсах, новоторгского повіта, лїсний двірский Ян Услупский відлучив ся від товаришів і пішов навпростець по узбічи гори через замети замість через лїс на призначене для себе становище. В дорозї захопила его усуваюча ся з гори лявина снїжна і волїкла его з собою яких 200 метрів в долину. Тїло Услупского найдено на другий день мертве покрите верствою снїгу 6 метрів грубою.

— **Просьба о смерть.** Перед трибуналом першої інстанциї в Білгородї, в Сербії, станув оногди селянин Олекса Вукович і зложив подане з просьбою, щоби его повісили. Судиї думали зразу, що мають до дїла з божевільним. Вукович заявив, що має здорові змисли, але є бідний, не може найти роботи і длятого постановив умерти. З тяжкою бідою змогли ему вияснити, що суди не є обовязані переносити когось на другий сьвіт. Однак ся просьба не остала без успіху, бо судиї зробили сейчас для него складку, а один з них приймив его до себе на службу.

Штука, наука і література.

— **История України-Руси,** написав М. Грушевський, том І. до початку XI. віка. (Збірник історично- фільософічної секциї „Наукового товариства ім. Шевченка). Ціна 4 корони. Заким про сю, дуже важну і цінну працю автора по-

---

на то нїколи не відважив ся, коли Акеля був ще молодим і сильним.

— Він не має права говорити — шепнув Баґіра. — Скажи то ему! Він песїй син! Скажи то ему! Він тогди напудить ся!

Мавґлї схопив ся. — Вільний народе! — відозвав ся він. — Чи то Шір Хан есть проводиром стада? Яке дїло якомусь тигрови до проводирства?

— Зваживши то, що посада проводиря есть опорожнена, — зваживши то, що мене просили, щоби я промавляв... — гукнув Шір Хан.

— Просили? Та хто? — відозвав ся Мавґлї. — Хиба-ж ми всї вже шакалями стали, щоби ми сему кривому горлорізови робили „прийдїте поклонімо ся?“ Справа проводирства належить лиш до стада!

Тогди відозвали ся голоси зі всїх сторін: Мовчи, ти людске молоде! — А другі кричали: Нехай говорить! Він був послушний нашим законам! Наконець старші перекричали всїх словами: Нехай говорить мертвий вовк! Акеля має голос. — Скоро, бачите, проводир зграї хибить свою добичу, то его називають „мертвим вовком“, хоч він ще жиє, що звичайно не довго буває.

Акеля підняв свою сиву голову і сказав:

— Вільний народе і ви, раби та Шір Хановї лаполизи, дванайцять лїт водив я вас по джунґлях і за цїлий той час не попав ся анї один з вас в людску лапку. Аж ось наконець хибив я мою добичу. То була вовча сїтка, яку ви самі придумали і наставали на мене, щоби показати вашу вдячність. — Ви то так само добре знаєте як і я — і я попав ся в ню. Ах! Була зручно наставлена! Тепер маєте право убити мене тут на раднїй скалї — тепер, таки на місци. Беріть же ся чим скорше до того! Хто з вас має відвагу прийти сюди і зробити конець старому проводиреви? Бо після закона джунґлїв мусите кождий іти окремо — один по другім! Ходіть! Хто має відвагу?

Настала глубока тишина доокола; нїхто не рушав ся, бо нїхто не мав охоти боротп ся на жите і смерть. Аж Шір Хан рикнув:

— Ба! Та яке нам дїло до сего беззубого дурака? Він чи сяк, чи так не уйде смерти! Але тут розходить ся о людске молоде! Тота гола жаба — вже за надто довго рахкала! Вільний народе, то була моя добича від самого початку! Видайте менї его! Годї менї вже довше ему терпіти! Сей чоловік-вовк через десять лїт наробив досить лиха в джунґлях! Видайте его, а нї, то... присягаюсь вам... буду вічно полювати у вашім краю і не дам вам анї найменшої кістки полизати! То чоловік... людска дитина... і ненавиджу его з цїлої глубини мого серця — а его ненавиджу!

Більше як половина стада завила і заричала:

— То чоловік! Яке нам дїло до якогось чоловіка? Нехай собі іде, звідки прийшов.

— Ага! Щоби всїх селян против нас підбурив? — кракнув Шір Хан. — Нї — видайте его менї! Він чоловік і нїхто з нас не може подивити ся ему в очи!

Акеля підняв ще раз свою сиву голову: Він їв разом з нами. Він спав разом з нами. Він пагаляв нам дичину. Він не провинив ся нїколи против закона джунґлїв.

— А до того я ще й заплатив значну суму за его приняте. То правда, що бик мало варт, але честь Баґіри то справа, за котру він може й поборе ся! — сказав пард своїм милесеньким муркітливим голосом.

— Вола нажерли ся — і стравили вже давно ще перед десяти роками! — відозвали ся вовки глумливо. — Та що нам з того?

— А що вам з вашої чести і вашого приречення? — зашипів Баґіра та аж заскреготав зубами.— Такий то ви й вільний нарід!

— Нїяке людске молоде не сьміє ходити зі стадом! — заричав Шір Хан. — Що оно має тут в джунґлях робити? Дайте его сюди!

— Він наш брат після всякого права — хоч і не з нашої крови! — говорив Акеля дальше — ви таки наробили ся на него і хочете его загризти. Дїйстно, я вже за довго жив! Декотрі з вас взяли ся душити худобу, инші — так я чув — закрадають ся в ночи яко прихвостнї Шір Хана до сїл і крадуть з хат маленькі дїти! З того я й знаю, що ви боягузи і що я до боягузів говорю. Я засуджений на смерть і моє жите не має нїякої вартости, як би не то, то я би вам дав его, щоби уратувати жите людского молоденького. Але задля чести стада, котру завсїгди цїню високо, а на котру ви яко вовки без проводиря зовсїм забули — задля чести прирікаю вам, що не буду боронити ся, коли мій час прийде, і згину! Отже так! Пустіть же людске молоде, нехай собі вертає до свого села, а я охотно дам ся роздерти і не буду боронити ся! А не схочете.... ну.... то бодай трох із стада наложить головою! Більше не можу зробити — можу вам лиш, коли хочете, ощадити ганьби, що убєте брата, на котрого нїхто не може жалувати ся, брата, котрого ми приймили до себе після закона джунґлїв і взяли его в свою опіку!... братя!...

— Він чоловік — чоловік — чоловік! — заверещало цїле стадо і вовки стали збирати ся доокола Шір Хана, котрий задер хвіст і став ним вимахувати.

— Тепер вже все пропало! — сказав Баґіра до Мавґлїго. — Мусимо бити ся, моя жабочко!

Мавґлї встав і взяв горнець з огнем в руки, а Баґірі здавало ся, як би тото людске молоде нараз виросло таке високе як пальма. Мавґлї витягнув руки і зівнув воркотячим вовкам просто в очи. А по правдї взяла его злість і серце его дуже заболїло, бо перший раз побачив, як всї — всї его братя вовки ненавидять его.

— Послухайте, що вам скажу! — відо-

говоримо обширнійше, звертаємо тут лиш на то увагу, що ся історія України-Руси єсть першим у нас на історичнім поли трудом, опертим на новочасних наукових основах, а перший том сеї історії визначує ся ще й тим, що вводить читателя не лиш в історію України-Руси специяльно, але взагалі в науку історії, і дає ясний погляд на то, що єсть історія народу взагалі і якою она повинна бути. Того рода праці стрічають ся хиба лиш у високо розвитих літературах заграничних. Книжка обнимає 495 сторін друку і дві карти.

— **Календар „Руський Сокіл“** на рік 1899, зладив Володимир Лаврівский, справник „Руського Сокола“ львівского. Книжочка ся, хоч маленька, але важненька, бо крім части календарскої, подає дуже докладні найважнійші інформациї календарскі, і містить в собі важний для наших селян і міщан підручник для руских сторожий огневих, п. заг.: „Пожарництво“. До сеї части суть приложені ще й відповідні рисунки. Ціна календаря 34 кр. Можна єго купити у видавця: Володимира Лаврівского у Львові, Хорущина ч. 7. присилаючи гроші переказом.

— **„Дзвінка“ ч. І** з дня 5 січня с. р. містить: Стих Сильвестра Яричевского „Сьвятий вечер“; — оповідане 5-ки „Китайска яблінка“; — стишок С. Яричевского „Дзвінкови“: — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком“ (Доля галицко-руского письменства від 1860 року) Остапа Макарушки; — продовженє оповідань з житя дітий „Малі герої“ Вірп Лебедової і запросини до передплати на р. 1899.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Горішно-шлеский рух вуглевий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 січня 1899 входить в житє додаток І. до тарифи вимкової з дня 1 вересня 1898.

Рух нафтовий на зелізницях австрийских. „Постанови реекспедицийні“. Постанови реекспедицийні заміщені в п. 5 додатку V. з дня 1 січня 1898 до тарифи вимкової, обовязуючої від 1 вересня 1891 (нове видане з 1 січня 1894) для нафти сирої і рафінованої задержують свою стійпість від 1 січня 1899 найдальше, найпізнійше однак до 31 грудня 1899.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци грудни 1898 2.528 важних поліс на суму 2,325.188 зр. обезпеченої вартости з премією 15.777 зр. 05 кр. Від 1 січня отже до кінця грудня 1898 видано 63.314 важних поліс на суму 34,038.084 зр. з премією 289.521 зр. 36 кр.

В році 1897 видано 50.916 важних поліс на суму 28,191.490 зр. з премією 237.645 зр. 23 кр. — прибуло отже в році 1898 більше о 12.398 поліс, на 5,846.594 зр. обезпеченої вартости і 51.876 зр. 13 кр. премії.

Шкід прибуло в грудни 66 случаїв. Між ними великий пожар в Братковичах, повіта станиславівского. Разом в цілім році 1898 було 753 шкід, з котрих окрім 3 відшкодовань (в сумі загальній 552 зр. 10 кр.) на разі задля доходжень судових здержаних, всї прочі виплачено.

Сума всїх шкід в році 1898 з коштами ліквідациї і надгородами за ратунок, виносить brutto 197763 зр. 63 кр., з чого відтрутивши часть реасекуровану, остає на власний рахунок 109.089 зр. 32 кр.

В році попереднім 1897 було 496 шкід, за котрі виплачено 113.178 зр. 29 кр. разом з коштами ліквідациї і нагород за ратунок, з чого по потрученю части реасекурованої, лишилось на власний рахунок 58.059 зр. 89 кр.

Фонд резервовий з днем 31 грудня 1898 виносить 96.775 зр. 05 кр.; а резерва премійна 64.263 зр. 11 кр., разом отже 161.038 зр., 16 кр. і оба фонди суть ульоковані в цілости в цінних паперах і переховані в депозиті Банку краєвого.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові,** стоваришеня зарегестрованого з обмеж. порукою, за місяць грудень 1898.

I. Стан довжний:

	кор. сот.	Кор. сот.
1. Уділи членів. . . .		55.139 18
2. Фонд резервовий . . .		3.533 30
3. Специяльна резерва . .		318 47
4. Вкладки:		
а) стан на початку грудня 1898. .	394.376·50	
б) вложено в груд.	32,840·07	
разом . .	427,216·57	
в) винято в груд.	13,265·22	
позістає з кінцем	413,951·35	413951 35
5. Сальдо прц. (побраних) . .		18561 53
6. Зиск з року попередного . .		— —
7. Непідната дивіденда за р. 1897.		637 97
8. Кошти спору . . .		149 37
9. На рахунок біжучий . .		249 84
10. На рахунок краєвого Союза кредитового одержано . .		10336 18
Сума .		502.877 19

II. Стан чинний:

	кор. сот.	Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на поч. місяця	443,117·74	
б) уділено в груд.	30,640·14	
разом . . .	473,757·88	
в) сплачено в груд.	12,721·23	
Стан з кінцем	461,036·65	461036 65
2. Готівка в касі з д. 31/12 1898		9495 42
3. Цінні папери фонду резервов.		3397 00
4. Цінні папери инші . .		400 00
5. В щадници почтовій (оборот чековий)		.9363 99
6. 7. В инших товарист. і банках.		13886 70
7. Инші льокациї . . .		— —
8. Сальдо коштів адміністрациї .		5297 43
Сума .		502877 19

Членів прибуло 48, убуло 8, оставало з кінцем грудня 1898 1.373 членів з 1419 декльярованими уділами в сумі 70.950 кор.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$ прц.; від позичок уділюваних з додатком на кошти адміністрациї $6^1/_2$ прц.

Торг збіжевий.

Львів дня 18-го січня: Пшениця 8·75 до 9·10 зр.; жито 7·50 до 7·75; ячмінь броварний 7·65 до 7·55; ячмінь пашний 5·75 до 6.—; овес 6·50 до 6·75; ріпак 10·50 до 11·—; горох 7.— до 9·—; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·25. до 5.50 гречка 5·40 до 5·50; конюшина червона галицка 45·— до 55·—; шведска —·— до —·—; біла 35·— до 45·—; тимотка 15·00 до 21·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·50 до 5·75; нова 5·— до 5·25; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 січня. В честь депутациї пруского полку ґренадирів ім. Франц Йосифа відбув ся вчера у Цїсаря пир, в котрім взяли участь ґр. Айленбурґ, полковник Шварцкоппен і др.

Відень 19 січня. Помер тут професор зольоґії при тутешнім університеті др. Клявз.

Ротердам 19 січня. Естергази виїхав до Парижа.

Відень 19 січня. Зараз на початку нинїшного засїданя зажадав пос. Ґрос, щоби в протоколї з попередного засїданя було сказано, що президент самовільно поставив на порядок дневний справу контингенту рекрутів. Ґрос поставив відтак відповідні внесення, над котрими розпочало ся поіменне голосоване.

Будапешт 19 січня. Нині зібрали ся на нараду мужі довіря опозициї. Десиденти і лїберали не явили ся.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

звав ся він. — Не маємо часу на ціле то песе гавкане! Я був би охотно лишив ся при вас вовком аж до кінця мого житя — але ви мені сеї ночи тілько разів сказали, що я чоловік — чоловік! — що чую, що то правда! І длятого не буду вже вас від тепер звати моїми братами, але саґами (псами), як пристало на чоловіка. Що маєте робити або не робити, то не ви маєте постановляти — то я сам маю тепер рішати. А щоби вам то стало ясно, то я, чоловік, приніс вам тут трохи червоної цьвітки, котрої ви боїте ся, ви псп!

Він кинув горшком з огнем до землї а кілька червоних вугликів упало на купу сухого моху, котрий Мавґлї був назгортав. Бухнула поломінь і посунула ся по земли мов огниста змия, а вовки зі страху аж порозскакували ся.

Мавґлї упхав в огонь суху галузь і держав єї доти, доки аж не запалила ся і не зачала тріщати, а відтак жахнув собі понад головою і скочив помежи перепуджених вовків.

— Ти вже паном над ними і маєш їх в своїх руках! — сказав Баґіра до него. — Ратуй Акелю від смерти! Він все був тобі приятелем!

Акеля, завзятий, старий вовк, що ніколи в своїм житю не просив о ласку, підвів голову а єго очи глянули глубоко Мавґлїму в душу. Перед ним стояв хлопчина, цїлїсенький голий і тряс своїм довгим волосєм, що як би грива звисало єму з голови і при сьвітлї головні кидало довгу танцюючу тінь.

— Га! — сказав Мавґлї розглядаючись поволи доокола — я то знав, що ви — псп! Від тепер джунґлї для мене замкнені і я можу забути вас і ваш спосіб житя. Але я буду милосерднїйший, як ви! Длятого, що я був вашим братом — братом у всїм лиш не по крови — то прирікаю вам, що вас не зраджу людем, скоро і сам стану колись мужчиною.... Нехай не буде боротьби між мною а вами!... Ох! ох! Чому ви мене обманули!! — Мавґлї трутив нараз огонь ногою, що аж посипались искри і поломінь заблисла. Він прислонив собі очи рукою але відтак обернув ся і сказав: Маю ще сплатити свій довг, заким собі піду! — Він підійшов поволи до Шір Хана, котрий як би єму очи полудою зайшли, дивив ся на поломінь, і вхопив єго гиру.

— Встань псе! — крикнув Мавґлї. — Встань, коли чоловік до тебе говорить, а нї, то підпалю тобі твої кудли!

Шір Хан пустив уха по собі так, що они аж піби прилипли єму до голови, і замкнув очи, бо паляча огнянна цьвітка була близько, дуже близько!

— Той вологриз хвалив ся, що мене нині убє, бо я колись, як був ще маленьким і не міг боронити ся, втік єму! Ну задуши мене, кривий Петре! Задуши мене!... Нї, зажди, Петре, зажди! Я покажу тобі, як людскі молоденькі, коли стануть мужчинами, уміють псів карати!... Ну! Руш ся лиш.... а я тобі зараз упхаю огненну цьвітку в твою пащеку!

І він вдарив тигра головнею позауш з одного і другого боку, а той лиш страшно засковичав.

— Так тобі ти обсмалений джунґлївский коте?... Ану-ко души мене!... А смачне людске молоденьке?... Тепер можеш собі іти! Але памятай собі, що я на слїдуючий раз прийду на раду загорнений в кожух з Шір Хана!... А ви другі, ви фальшиві братя, знайте, яка моя воля!... Акеля піде собі звідси вільний, куди хоче. Ви не сьмієте єго убити! А тепер забирайте ся всї звідси! Не сьмієте тут сидїти довше з язиками у фальшивих ротах, бо ви нїчого иншого лиш псп, котрі я звідси гоню! Забирайтесь!

(Дальше буде).

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik", почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводжене обовязує", старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді ілюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий „Tygodnika": кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 ТОМІВ ПИСЬМ

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, стараннім виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цілий доробок літератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цілім сьвіті.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів,** формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венеції і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого", одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім роцї „Tygodnik" друковати буде одночасно **дві повісти ориґінальні,** именно, крім

„KRZYŻAKÓW" СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI" Елїзи Ожешкової, і

ПРУСА „TAM!..."

Посїдаємо також ориґінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE"** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белєтристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї: **„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY"** написав А. ЛЯНҐЕ. **„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA"** нап. А. ПОТОЦКИЙ. **„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ"** нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Іґн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej",

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE".**

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843),

з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона **п. В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy",

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цікавої статї **Олександра Кравсгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH",

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI".

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW".

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a" п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукції найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).